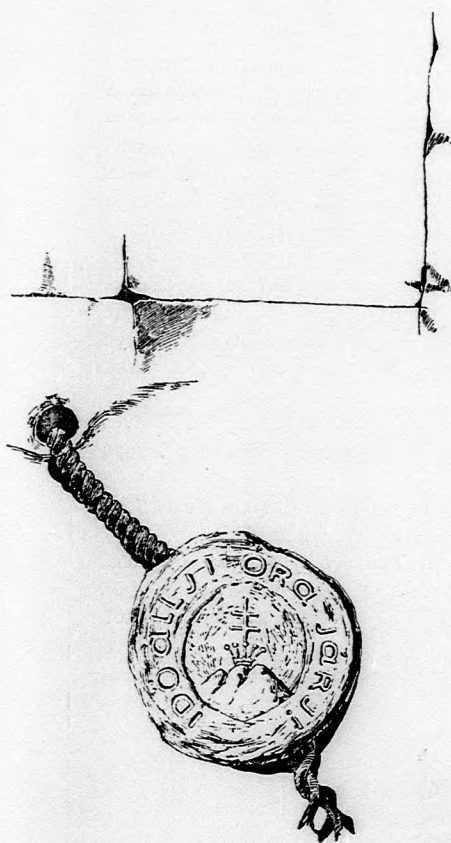

24

28

ELŐKELŐ: :VILÁG

• HETENKENT MEGJELENŐ FOLYÓIRAT.
• A MAGYAR NEMES-TÁRSASÁG SZÁMÁRA.

ELŐKELŐ VILÁG

hetenkint (szerdán) megjelenő szépirodalmi és társadalmi folyóirat a magyar nemes társaság számára.

Előfizetési ára:
Egész évre . . . 8.—
Egyes szám . . . —20

Szerkeszti és kiadja:
Lengyel Gizella.

Szerk. és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VII. ker., István-út 40. szám.

Sport.

A karlsbadi második futtatáson kevés ló indult s legérdekesebb volt a 10.000 koronás Égeri-díj, melyben Cid csak harmadiknak ért be Pharao és Duna mögött.

A nyertes lovak valamennyien a württembergi király méneséből kerültek ki.

Az eladó-versenyben Scharbe igen könnyen lett hat hosszal az első. Az Égeri-díjban Pécsy Andor három éves Pharaója könnyen három hosszal vitte el a 10.000 koronát, Duna a második, Cid négy hosszal a harmadik és Leader a negyedik lett. A Schlossbrun-handicapban Springer báró négy éves Gaspilleur küzdelemmel lett az első, Vértés a második, Damiette a harmadik és Fair Trick a negyedik. A mainerhofeni gátversenyben a királyi ménes 5 éves Blondinja könnyen másfél hosszal lett az első, Ex-offo a második, Stuver hat hosszal a harmadik, Wagner a negyedik. A Hirschsprung akadály-versenyben Auersperg herczeg négy éves Saroltája könnyen tíz hosszal lett az első, Alár a második.

A sarajevói záróverseny a kedvező időjárás folytán több mint 3000 főnyi közönséget vonzott a pályára, melynek soraiban báró Appel katonai kormányzó is ott volt számos tisztekkel körülvéve. A megnyitó szám a Walter handicap volt, melyben De Lujó győzedelmeskedett. A vigasz verseny meglepetéssel végződött, amennyiben a favorit Simbach vereséget szenvedett s Áldomás lett a győztes. A többi futamokban a favoritok győztek. A nyertes lovakat egy magyar jokey Szöböllödi vezényelte. Részletesen a következő öt futam volt: A Walter handicap 4000 korona, 1200 méter. Mr. G. Wood 4 éves De Lulója könnyen lett első fél hosszal. Ártatlan a második, másfél hosszal. Kup a harmadik; aztán Isolde, Táltos, és Arkangyalát következtek.

A Bosna-díjat 4000 korona, 1800 méter. M. G. Wood 3 éves Beanharnais könnyen öt hosszal vitte el mint első. A második Tisza gyöngye lett két hosszal. A harmadik Kisasszony lett.

Az Illidse-díjat 13,700 korona, 1600 méter, gróf Forgách Imre 3 éves Szeszélye fél hosszal vitte el, Ravachol lett a második és a harmadik Pimasz egy nyak hosszal. Utána jöttek Árkádia és Illis.

A vigasz-versenyben 4000 korona, 2400 méter, gróf Sternberg A. 5 éves Áldomása lett a győztes könnyen két hosszal. Szinbach lett a második, míg Tempó 5 hosszal a harmadik.

Az akadály-versenyben 5200 korona, 4800 méter Geiszt G. Maybe 4 éves lova lett az első, könnyen 10 hosszal. Conjum a második, Clasión a harmadik.

A negyedik s egyszersmind az utolsó verseny a Viztorony-díj volt. 1500 korona, 1400 méter. Eszterházy B. gróf 3 éves Fenföldije lett az első, Pejacevich A. gróf, 4 éves Diszpolgár-ja a második, Kundl L. 3 éves Clon-ja volt a harmadik. Futott még: Veszély, Remény, Esthajnal.

Megnyugtató, hogy a gátversenyénél egyetlen egy ló sem bukott el.

ELŐKELŐ VILÁG

Szerkeszti és kiadja: LENGYEL GIZELLA.

Erzsébet.

A korfui szobor.

Heine Henrik szobrát Korfuból az Acchilleon-villából Bécsbe viszik és a Burgban felállítják.

Heine, a ki rosz ember volt, de gyönyörű verseket írt, ülvén karrarai márványban a mély, kék korfúi ég alatt, egyszerre árván maradt — most egy esztendeje. Az ő királynője, a kinek költője volt, elment innen nagyon messzire. Magányosan és némán állt e szobor Korfú szigetén és a tenger habjainak beszédét hallgatta, messzi észak felől jövő habok beszédét, a kik hírét hozták az ő árvaságának.

„Komisz zsidó“ létére érte őt az a kitüntetés, hogy akadt egy poétikus lelkű, nagyon szép asszony, a ki, mikor már elvesztette mindazt, a mi az ifjuság emulásával kedves az életben, akkor kezébe vette azokat a verseket, a miket a komisz zsidó írt és kereste bennük az ifjuságot. És azt, a mi az ifjúsággal együtt jár: a felejtési tudást és a mosolyt. És valószínű, hogy meg is találta ezeket a poétikus lelkű, nagyon jó asszony; máskülönben nem állna ott Heine költő talpig márványban a korfúi nagyon mély kék ég alatt.

Tulajdonképpen így kellene kezdenem, a mikor a korfúi szoborra gondolok:

. . . Élt egy szép, jó, deli királyné, a kinek megadott a sors mindent, hogy boldog legyen. Majd visszavett tőle mindent, mikor meghalt az egyetlen fia.

Tovább nincs is.

Ha az a korfúi szobor nem állna ott a tengerparton, a végtelen vizek felé tekintve. A melyik szobor most a szomorúság szimbóluma. Én annak látom és hogy elő keresek egy régi fotografiát, a melyik Heine Henrik ábrázatát mutatja, mintha árnyékot látnék azon a merész arczon, a ki azé a rosz emberé volt, a ki olyan szép verseket írt.

En soha sem a királynőt, a felségeset láttam Wittelsbach Erzsébetben, hanem a szenvedő szomorú asszonyt, a ki épen azért szenvedő és szomorú, mert költői lelke van. Lehet-e szebb a földön, mint egy nagy jó asszony, a kinek annyira meleg szíve van, hogy megérti a költő dalát? — A korfúi szobor sokszor láthatta maga előtt elsétálni azt a szép jó asszonyt, a ki bánatos arczát igaz szeretettel emelte fel a márvány emberre, a kinek versei annyi gyönyörűséget szereztek neki. — Most már magányosan maradt a szobor, egy év óta.

A tenger hullámai locsognak körülötte és a habok, ha észak felől jönnek, hírül hozták a déli ég alá a szobornak, hogy oda sem messze, hol ködös az ég és havas hegyek meredeznek a felhők felé, a hol a fenyő susog és a szél zeng, meghalt az a szép jó asszony, a ki innen nézett egykor a mosolygó égbe. A habok locsogtak, a szobor körül pedig a délővi pálmák megreszkedtek és leveleiket meglebbentették; sóhajtásuk meg utrakélt a messzi észak felé, hol álmaikban élnek: „Fenyőfa, mi jobban vigyáztunk reá. Minálunk nem érte soha semmi baj, mi elfogtuk arca elől a forró napsugárt, mint a virágkehely felől: mi legyezgettük őt leveleinkkel, ha alattunk üldögélt és bánatos szeme a tengert nézte. Fenyőfa, miért nem vigyáztál, a mi királynénkra?!“

A korfúi csöndességben most embereknek érkezése költ zajt. A szoborért jöttek. A pálmák leveleiket meghajtják, a tenger kék habjai melábban suttognak és a virágok kitarják kelyhüket: ismét róla emlékszik ott minden, a ki innen elment és a ki egykor itten járt. Szeretet lépett a nyomába és ujjának érintésére dal zengett fel mindenből.

A szobor utazik. Hogy közelében legyen mindig és örökké annak a jó asszonynak, a ki őtet nagyon szerette. A napsugárban az Acchilleon kapujáról messzire csillognak a szobor után az aranybetűk:

„Hogyha rózsát látnál meg, — add át üdvözlésem.“

A szobor a halott rózsához utazik; a korfúi pálmák mélykék ég alatt locsogó tenger habjainak üdvözlését viszi.

Széchenyi-ereklyék.

Gróf Széchenyi István levele gróf Andrássy Györgyhez.

Czenk, 1828. október 24.

Kedves barátom!

Mivel most épen egy kis szabad időm van, a te boldogulásodra vonatkozó némely nézeteimet, melyek talán alkalmasak arra, hogy jövődre nézve irányt adjanak, elfogom neked mondani. A te helyzetedet, melyen én kívül állok, helyesebben itélhetem meg, mint te magad s azt hiszem, hogy tiszta szándékomban és jóakaratomban nem kétkelek.

Te közel 30 éves vagy — s közöttünk maradjon — de még most sem tudod, mit kellene tenned s hogy mit is akarsz hát. Egyszóval te még nem számoltál magaddal, a mi mégis földolog.

De, hogy minden tévedést kikerülve, biztosan meghatározhassuk földi pályafutásunkat, mindennek előtt helyzetünket, körülményeinket, vagyoni állásunkat stb. gondosan tanulmányozni s megismerni szükséges.

Ebben akarok én neked segédkezni s egész röviden elmondom, mit tennék én, ha a te helyeden volnék.

Te 30 éves vagy, gyöngé egészségtű, rövid látású (ha kissé testesebb volnál, nem ártana); jelmed fővonása: szívjóság s tiszta lélek, ezt őrizd meg, mert ez az, a mi hozzád annyira vonzott.

A te tudásod (le savoir) nincs a legjobb rendben; oly várhoz vagy épülethez hasonlít, melyen sokat építkeztek, változtattak, leromboltak, aztán újra építettek; a hol a legkedvesebb részletek (pièce) piszkos, szalmás tyukketreczek szomszédságában találhatók. Kő, vas, egyszóval anyag van itt elég, nagyon tetszetős, jóra való építkezésre. De erről másszor!

A mi vagyoni helyzeted illeti, az valóban brillians, de nem rád nézve, mert minden földi javaiddal együtt nem sokkal vagy jobban, mint egy panier perée. Soha se nincs pénzed, soh'se vagy à votre aise, a mint a vagyoni helyzetedhez illően kellene lenni az embernek. Legalább is ezer arany készpénzednek kellene lenni mindig az asztalfiókodonban s 10.000 forintnak a pénztáradban.

Családi viszonyaid egészen kedvezők, nincs sok rokonod s ez sokat ér. Anyád jó és nagyon szeret téged. És te is jó fia vagy s ezért az isten meg is fog jutalmazni.

A mi gazdálkodásodat illeti, az úglátszik a *holnapi* s nem a *mai* bevételre van kiszámítva. Mindig csak a holnap és a míg te maradékaidról gondoskodol — kik még nem is léteznek — magad tulajdonképen szűkölködöl. A míg folyvást a jövőre tekintesz, elfeledkezel a jelenről. Ez nagy hiba, valamint megfordítva még nagyobb, ha csak a jelent tekintjük s jövőnket semmibe se vesszük. Itt is legjobb a középút.

Politikai pályafutásodra nézve még mindig nem vagy tisztában. »Tegyem, ne tegyem« lelked habozása. És e részben fogadok, édesanyád se tudja, mit akarsz.

No de elég volt már az arczképezésből.

Mi a teendő? Az legyen a kérdés. Jövőd fővonásainak föllállításában határoznod kell. Saját házádban úrnak, jól berendezettnek kell lenned. Hazádnak sokkal tartozol, annak szolgálnod kell. Légy becsületes, érdemes emberré. E minőségben hasznára válsz hazádnak, bensőd nyugodt lesz s a kik megismernek, tisztelettel fognak környezni. S ugyan mit akarhatnál még többet óh ember fia!

Hogy ezt elérhessed, bizonyos rendszert kell követned:

1. Minden pénz, mely jószágaidból befoly, a főpénztárba helyeztessék el. Egy krajczár se maradjon abból künn, kivévén a mi a már létezők föntartására, vagy a gazdasági regie-re szükséges.

2. Kiadásaidat bizonyos szakokra oszd be, melyek egymást ne érintsék, mint

- a) a kölcsönök kamatai;
- b) egyéb terhek;
- c) anyád ellátása a háztartással együtt, szolgák fizetése, kertészet, erdészet, istálló;
- d) méntelep.

S az egészen pontos számadásból ki fog tűnni, hogy birtokod javítására és a te méltóságos személyed szükségleteire mennyi marad. Valamint az is ki fog tűnni, hogy egyik-másik szakban mily redukciók teendők.

Nb. Aztán, az Isten szerelmére! Csak ne hamarkodva, rohamosan tégy változások, hanem csak szépen lassan!

3. Idődet úgy oszd be, hogy az esztendő egy részét a közjónak, egyet saját hasznodra s végre egy részét barátid s kedvteléseid számára fordíthasd.

a) *A közjó.* Tudásod, ismereteid szedd jó rendbe, tanulmányozd az idegen alkotmányokat; tanulj angolul, ez jó szolgálatára lesz egy olyan gépésznek, mint a milyen te vagy. Hivataloskodol-e, vagy nem, az egyre megy. Annál inkább, mert oly sokan vannak, kik csak címet s fizetést akarnak, de éppen nem szolgálnak, azaz nem tesznek semmi szolgálatot mindezért és megfordítva. Én például nem teszek-e szolgálatot hazánknak? Az ember mindenütt, de különösen hazánkban, minden helyzetben hasznos szolgálatot tehet a közjónak, csak ne a szánkba legyen a szívünk s erélyünk, de keblünkben. Egyébiránt excellens csak saját erejéből lehet az ember s nem pedig ha egy harmadik excellentiássá nevezi ki. Lenni kell s nem látszani.

b) *Saját hasznod.* Ismétlem, csinálj rendszert. Hagyd inkább a legjobb földedet is miveletlen, mellőz minden újítást, minden kísérletet, ha ezer százalékkal kecsegtetne is, mint sem egészen pénz nélkül maradj. Készíts 20 évre szóló tervet, de ne kezdjél addig semmibe, míg a szükséges pénz nincs a zsebedben. E tárgyban egyébiránt még sok megbeszélni valónk lesz egymással.

c) *Barátaid s élvezeteid.* Milyen nagy a mindenség, mily távol van Syrius, de még Rio-Janeiro is mily messze van! És a parányi ember mégis meghatározza a csillagok járását s lábát oda teszi a világ minden részébe és te kedves barátom még St.-Pöltenig se voltál. És ugyan miért nem? Hát a kellő dolgok hiánya stb. stb. miatt. Hidd el, a te tetteidben s javaidban stb. nyomorúságos konfuzió uralkodik.

Rendszert, rendszert, még ha hibásat is. Említetted már a házasságot is. Ebben az összevisszaságban!!! Barátom, ezt éppen nem javaslom. Előbb rendnek kell a házban lenni, aztán jöhet az asszony.

Rendet lehet egy hónap alatt is csinálni, legalább olyast, hogy mindent tisztán lássunk. Menj jószágodra s rendelkezél és oszd be úgy a teendőket, a mint említém.

Nőt könnyen találhatsz, még pedig jót és romlatlant; hogy azután is jó marad-e? Az attól a férfitől függ, a ki elveszi.

Én azt hiszem, javadra s boldogságodra válnék a házasság. De ez nem *conditio sine qua non*, mert a férfi már saját erejéből is önálló.

Ha már valamit az említett főteendőkből rendeztél, a mi vagyonodat illeti, azonnal házasodhatsz, mert remélem, hogy jövődöbeli Andrassy grófnét nem akarod megsérteni azzal, hogy gyémánt, gyöngy s csipke csecebecsékkel akarnád megnyerni, mint valami kaczer leányt. S azt sem hiszem, hogy olyan megszokott magyar tempós fogásokkal neveltségessé tennél te is bennünket. Kívül huj! belül pfuj! Drága gyöngyök a nyakon s a gyomorban üresség, elül a homlokon gyémántkövek s hátul a tarkódon egy guggoló zsidó, mint például herczeg Eszterháznak Wertheim és Eskeles, hg. Pálffynak Khon, Hunyadynak Biedermann stb. stb.

Legjobb a nyíltság, az igaz beszéd. »Van 12.000 firt elkölteni való pénzem, eljön e hozzám?« Ha aztán van 24.000, annál jobb, csak semmi álszemérem!

A szegénység nem szégyen, de gyalázat gazdagabbnak látszani akarni, mint a valóság. Ezzel megcsalunk másokat és ez rosszasság, de megcsaljuk magunkat is s ez — ostobaság.

A ki utoljára nevet, annak van igaza. Ám hadd mondják rólad: »Nézzétek ezt az Andrassyt, a nagy, a gazdag A—yt, menyasszonyi ajándéku jóformán mit sem adott.« Te csak azon légy, hogy nőd majd elmondhassa: »Mennyire örülök, hogy ehhez a jóraló, becsületes emberhez mentem nőül... oly boldog vagyok! stb.«

Igyekezzél, hogy minden esztendőben egy-egy egészséges fiút ajándékozhassál a hazának, la peine n'est pas si grande, et il faut se sacrifier pour le bien public en bon citoyen etc. Hiszem, hogy édes, jó anyád, kinek add át legmélyebb tiszteletemet, egészben osztja nézeteimet. Lakodalmadkor kerüld az u. n. ünnepeket, vagy is agyonétetést, mikor egész ökröt szokás süttetni, míg a szegény paraszt egész esztendőn át a sült hús-nak szagát sem élvezi. De engem ki ne hagyj belőle.

Most élj boldogul, bocsásd meg őszinteségemet s nézeteimnek hibás sorrendjét. Nagyon kérlek, legkésőbb december 20-ig Pesten légy, ha elkésnél, inkább maradj otthon, mert január 1-éig el kell dőlni a legtöbb végzendőinknek s erre készülnünk kell.

Naquet 24 órával később a wagrami csatából s a csata elveszett; Grouchy 10 órával később jött Waterlóhoz s az ütközet elveszett. Gondold meg ezt! Jó fagyos úton aztán kis időre haza is mehatsz pour faire beaucoup tant peu du temps stb. stb.

Isten veled!

Őrizd meg őt . . .

Irta: Horváth Böske.

Őrizd meg őt, kit rád bizott az Isten!
Nálánál drágább kincs az égben sincsen,
Vigyázz reá hát, ha kezekben sorsa . . .
— Szememfényeként, én, őriztem volna!

Kezedben gyengéden tartsd gyengéd kezét,
És hagyj neki az út napfényesb felét;
Mert van a földnek töménytelen árnya . . .
— Én, csak a sugárt hagytam volna rája!

S hahogy támadnak viharok, vészek,
Habok, hullámok már hozzátok érnek;
Te, vedd magadnak, mi a lelket tépi . . .
— Én, a lét javát adtam volna néki!

Légy neki minden; szép valóság, álom,
S ő, neked minden, minden a világon,
Lelked élete, szived érverése . . .
— Én, ezer halált haltam volna érte!

Az órás.

Irta: Czóbel Minka.

Mozdulatlanul, zsibbasztóan áll a nagy néma csend a halvány téli éjszakában.
Csak kint hullnak egyformán, lassan, hangtalanul a fehér hópelyhek.
Benn a szobában sötétség és csönd.

Egyszerre egy érczes hang hulláma tölti el a csöndes sötétséget: egy óra üt.
Tisztán hallom: egy, kettő, három. Számolom egész tizenkettőig.
Éjfél van.

Gyermekkoromban is így hallottam ezt az órát ütni, ha rossz álmokból felriadva,
biztatóan, megnyugtatóan szállt hozzám érczes hangja az éj csöndjén keresztül. Aztán
elnémult az óra.

Nagyon komplikált szerkezet lehetett, mert, bár küldözték Debreczenbe, Szegedre,
sőt Budapestre is, egy órás sem tudta rendbehozni, megindítani s most — újra jár.

Valaki rátette kezét, ki megértve a mechanizmus titokzatos összefüggését, életet
lehelt belé.

Akár csak egy halottat támasztott volna fel.

S az óra most újra jár, újra üt, mint réges-régen.

S én úgy vélem, hogy egy rossz álomból riadtam fel, mint réges-régen.

Mohón, féltékeny számolom az óra ütését: egy, kettő, három egész tizenkettőig.
De az álom előttem áll élénken, kézzel foghatóan:

Nem is tudom, a múlt nyáron volt-e, vagy már száz esztendeje? De látom, mint
ömlik szét a föld felett az a csodálatos nap, arany, forró, nyári nap, mely felébreszti
nagy Pánt hamvaiból, mely megtanít minket az élvezetre, a vágytalan, tiszta élvezetre.

Mire is vágyódhatnánk többre egy ilyen nap, mint felnézni a végtelen kék ég-
boltra, mint beszívni a balzsamos, illatos léget? Hiszen minden csöpp, mi több lenne az
élvezetek édes kelyhében, savanyúra válhatna. Hiszen nem képes az emberi szív nagyobb
boldogságot elviselni, mint a létöröm öntudatlan, boldog perceit.

Egy ilyen pillanat mintegy megérteti velünk, mintegy felfedezi előttünk az élet
értelmét — földi értelemben is.

Egyszeribe megértjük, miért kellett nekünk hosszú, dermesztő napokon át dide-
regni, miért hosszú, sötét éjszakákat betegen, bánatosan átvirrasztani? Csakis azért,

hogy egy ilyen perczet, melyhez a világon nincs senkinek köze, csak egyedül a nagy Istenségnek, mely mégis összefűz a világ minden élő lényével, mert ők is annak az egy nagy örök Istenségnek végtelen jóságát élvezik.

Csakis a szenvedés értetheti meg velünk a boldogságot. Szenvedünk, hogy ilyen pillanatok élvezhessünk, hogy ihassunk az istenek bájitalából, melyet *létörömnék* neveznek s melynek csak ritkán téved egy-egy cseppje az emberek mindennapi, száraz kenyerére.

Ugy látom magam előtt azt a nyári napot:

A tüzes, veres verbénák lángszínben világítanak ki a zöld fű közül. A fehér jázmin illattal elvegyülve terjed szét, melegén, balzsamosan a poros udvar felett. Fenn, a csillogó levegőben három gólya úszik, kiterjesztett szárnyakkal, mozdulatot sem téve lebegnek fenn, mintha egy titokteljes folyam vinné őket lathatatlan hullámain.

Távolról cséplőgépek álmosító, egyhangú moraja száll felém.

Egyszerre egy éles fütty, a moraj elhangzik, a gép megáll — dél van!

Évek és évek óta visszatér számomra ez időszak, de nem tudok csodájával betelni: a forró, arany nyár csodájával.

Kibámultam az udvaron a falú felé, úgy megéreztem egyszerre: ez mind az én életem ezer egy szálával, ez egy nagy egység, nincs foltozás és nincs szakadás rajta.

De vannak más életek is ezen kívül, melyeknek gondolathullámai alig érik el az én életem határát, nem háborítják felszínét. És mégis, minden élet összefügg és minden vonatkozásba van egymással.

Mintha csak gondolatom egy jelenséget várásolt volna szemeim elé, mely nem az én életemből való, mely egy idegen világból tűnik elő: egy alak fordult be a kapun. Igen magas, nyulánk férfi volt sötét öltönyben.

Már messziről megismertem, hogy idegen, hogy soha sem láttam, hogy nem lakhat falunkban, de még nem is vidékünkre való.

Már járásában és fejtartásában volt valami meglepő. Mintegy álomban ment. Fátyolos szemei a távolba tekintének, mintha ott folytonos veszély rémületét látnák, melytől nem lehet elfordulni.

De magasra feltartott feje mintha jelezné, hogy ő egy fejjel magasabb a veszélynél, s menni fog az egyetlen úton, melyen néki mennie kell.

Kopott, de csinos ruhája szegénységre, sok hánykódtatásra, de gondos tisztaságra vallott.

Érdekelt ez a meglepő egyéniség, annyival inkább, mert semmiféle sablonba — melybe ismerőseim nagyobb része mindig bele illett — sem tudtam osztályozni.

Elgondolkoztam: ki lehet ez az ember? Miért különbözik a többiektől?

Nem értettem meg.

De aztán csakhamar rá jöttem: ez egy azon ritka egyének közül, kinek meggyőződése van. Egy azon szerencsétlenek közül, ki meggyőződése után fog menni, ha török ha szakad.

Az ilyen meggyőződést aztán „végzetnek“ nevezik. Ez egy azon boldog emberek közül, kinek még eszményei vannak s ki még hisz eszményeiben.

Ez emeli oly magasra fejét, ez ad oly biztonságot járásának.

Bizik küldetésében, erősnek hiszi eszményeit, de nem bízik magába, magát gyöngének tudja s ez adja a rémület kifejezését tekintetében, mert tudja, hogy mennie kell, tudja, hogy nem fog vissza fordulni, bár borzalmas az út, melyen haladni kell. Azt is tudja, hogy összetörök az eszköz, ha a munka megy, ő pedig gyöngé.

* * *

Míg távol volt az alak tőlem, egyszeribe tisztán láttam lelki szövetét, de a mint közeledett hozzám, mintha sűrűbben húzódot volna reá a külső jelenség fátyla.

Mire előttem állt, nem láttam mást, mint egy ismeretlent, kinek arcza előttem egy zárt könyv, s ki nem is érdekel, mert így első percze, meg sem tudom ítélni, érdekes-e, vagy sem?

Csak később, sok-sok idő múlva jött vissza az a látományszerűkép, mikor bele láttam lelkébe, mielőtt vonásait ki vehettem volna.

Most előttem állt, s tört francia nyelven mondta, hogy ő órás, hogy ismerősök küldték ide, kik tudták, hogy keresünk egy ügyes embert óráinkat kijavítani.

Megmutattam neki a romlott szerkezeteket.

Rövid vizsgálat után mindegyik óraműről megmondta, hogy ez ennyi időt fog igénybe venni, annyiba fog kerülni, ehhez egy kulcs szükséges, amához egy inga.

Több időre eltávoztam hazulról. Sürgöny hitt egy kedves barátom beteg ágyához.

Ő volt közülünk az, ki lelkében megtette a lépést a végtelen felé s tán azért várta már a végtelen?

De mi mindannyian, kik szeretettel függünk rajta, nem akartuk ezt megérteni s vártuk lázasan, kétségbeesetten javulását.

Nagyon sötét lett körültem s e sötétségbe bele veszett annyi más alakkal az órák alakja is.

Aztán ismét világos napok jöttek, jó, szép, kedves időket töltöttem azokkal, kiket szeretek s kik engem szeretnek, kik gondolatimat megosztják, érzésimet megértik. Késő ősz volt mikor haza kerültem, a tengerit hordták, a krumplit szedték a mezőn s a sárga tarlok felett az ökörnyal hosszú, fehér szálai ezüst fátyolt lebegtettek.

Minden arczon a megelégedés, a jól töltött nyár megelégedése sugárzott. Mindenütt a bőség, a nyugalom jellege egész csodálatosan váltott ki, e barnapiros megelégedett arczok közül, egy halvány bánatos arcz.

Olyan volt mint a féreg-rágott gyümölcs, koránérett is, éretlen is. Az arcbőr viaszszárga, csak a szemek nyugtalanok, fényesek és mégis élettelenek.

Ki lehet ez a szegény teremtés, ki már nem is bánatosan néz ki, annyira nyomorult, annyira szerencsétlen.

Megszóltott!

Csak akkor ismertem meg, hogy ez Klárrika, a szép Klárrika, kit mint viruló szép menyaszonnyt láttam, alig egy fél éve.

Asszony lett belőle? s oly hamar végzett vele az élet? vagy más módon hervadt el?

Elkezdett beszélni, lassan, tompa hangon. Előadása olyan volt, mintha az, miről beszél, nem is tartozna reá, mintha egy cseppet sem érdekelné:

— Az órát elvitték, — mondá — haza tolonczolták.

Talán valami hiányos volt az iparkönyvben, nem tudta magát igazolni, gyanakodtak reá, valószínűleg irigykedtek is, mert sok szerencséje és nagy keresete volt. Aztán nem is tettek vele semmi rosszat, csak haza küldték, de ő számtalanszor mondta: ha egyszer még visszatér hazájába, vagy Szibéria, vagy a halál vár reá.

— Így van ez — tevé hozzá a leány, kit úgy látszik, nem annyira megcsalt szerelme tört össze, mint inkább azon érzés, hogy ez az idealismus melylyel életébe először találkozott, mely egy jobb, szebb világ reményét varázsolta szívébe, most a porba omlott.

Ismét nem láthatta a szegény tudatlan falusi leány, hogy az eszmény örök, csak az eszköz törik össze, ha gyöngye vagy hibás volt.

* * *

Később mint hallám, a leány férjhez ment, úgy mondták egy jómódú jegyző vette el. Négy gyereke van, ő maga egy házsártos, beteges, korán vénült asszony, kinek keskeny fősvény ajka, csak a perelésre nyílik, kinek dolgos száraz keze, csak a pénzszerzésre hajlik.

Mozdulatlanul, zsibbasztóan áll a csend, a halvány téli éjszakában, csak egy óra erős hangja hallatszik, mint egy lázas szív heves dobbanása.

Hol lehet most az, ki ezt az órát megindította?

Valamely Szibériai bánya üregében, vagy átlótt mellel pihen talán, egy dudvás halom alatt, valamely falusi temető árkában?

* * *

Az óra ütni kezd: egy, kettő, három! egész tizenkettőig.
Éjfél van, kísértetek járnak.

Régi dalaimból.

Irta: Csillagh Mór.

Mint a lezúgó vizek árja,
A fiatalság letelik.
Iszap bemossa, eltapossa
Az édes múlt emlékeit.
A szerelemnek összes üdve
Csak egy kábitó alkalom:
Szálló madárnak szárnya lebbenése,
Tünő vízgyöngy futó habon.

S mikorra féltett örömeddel
A rohanó percz elsiet:
Nem tér az vissza soha többé,
Csak a bús emlék a tied.
S hiába szór a lebukó nap
A tájra izzó sugarat,
Az enyhítő ital örökre elfogy,
De a szomjúság megmarad.

S mit ér a multat sírba tenned?
Ha kísértgetni visszajár?
Ha egy bús dal szivedbe zárva,
Gubbaszt, mint a beteg madár?
Első, egyeulen kedvesünkkel
A fiatalság odalett...
Szívünk tanulja holtig a felejtést
S csak a sírban tanulja meg!

Búcsúztató.

Irta: Halász Margit.

Az esteli harangzó jó ideje elhangzott már s vele együtt elhangzott a pacsirta dal is. A zöld lon bok között már csak néhányszor szólal meg a csalogány édes fájó éneke. Rezedá s jázmin illatát messze elhordja a langyos esti szellő az éj idillikus, harmonikus csendjében.

Az égen játszi báránfelhők uszkálnak a légen át, pajkos enyegést folytatva a pislogó félholddal.

Minden oly szép, oly fenséges, mintha az éden e helyre volna varázsolva.

Miért is van hervadás a világ felett? Miért nem marad meg minden a maga elbűvölő szépségében? Ha a tavaszt soh'se váltaná fel a perzselő, forró nyár, vagy ha a nyarat nem követné a hervasztó őszi szél s ha fagyos tél nem következne ezután: óh, mily szép is volna akkor az élet!

De hiszen a Teremtő jól akarta ezt így; azért rendelt szomorú őszt s kopár telet, hogy annál jobban örüljünk a kikeletnek. S valamint a természetnek, úgy az emberi életnek is megvan a maga négy évszaka, legboldogabb ezek között a virágnitő tavasz, mikor a lélek igazán tud örülni és — sírni. Mert köny nélkül nem érezzük valójában a boldogságot.

Ehhez azonban hozzá lehet tenni, hogy kivéve azt a könnyet, melyet a letűnt boldogság romjaira ejtünk.

* * *

A kis város közepén lombos kerttől körülvelt úri ház ablakai nyitva vannak, csak a sárga zsaluk vannak jól lehúzva s a fehér roletták leeresztve, hogy a hold rá ne vilá-

gítson a szunnyadó, szőke angyalfőre. Óh, arra még a holdnak is tiltva van most már rámosolyogni!

A fiatal leány álmát alussza, de mintha az az álom nem volna valami édes, nyugodt, mert izgatottan forgatja fejcskáját a hófehér, rózsaszín szalagos kaprice vánkoson; közbe-közbe halk sóhaj száll el ajkáról s mintha a kis párna nedves volna piruló orcácskája alatt. Talán sírt volna álmában? Lehetetlen! Sokkal reálisabban tudja ő az életet felfogni valóságban, mintsem még álmában is sirni tudjon, hisz már nem kisgyerek. Nem úgy van ő nevelve, sirásból nem él meg az ember, első a vagyón, a többi mind mellékes; ez az elv a háznál.

De mégis, ki tudna egy tizenhét éves, fiatal leányszívbe belátni?

A vasrácskerítés ajtaja most megnyílik, tizenkét szem cigány lépdél be egymás után rajta — hónuk alatt a hegedűvel — lassan, hogy a nagyságos kisasszony fel ne ébredjen »addig«.

De mintha nem is tizenketten, hanem tizenhárman volnának. Igen, csak hogy a tizenharmadik bár barna legény, még sem cigány. Annál nagyobb úr.

— Hej, more, aztán szivedből húzd ám most az egyszer — mondja egy elnyomott hang.

— Hisén úgy soktám én mindig, sokszor húztám én már magának nagyságos ifiurám.

— De most *ueki* húzod ám, hát csak istenigazában legyen, úgy is utoljára húzatom neki!

E pillanatban felhangzik lágyan, fülbemászóan az illatos légben a kedves dal; az »Ő« nótája:

Érik a, hajlik a búzakalász
Nálamnál hübb szeretőt nem találsz,
Szállj ide, szállj oda fecskemadár,
Kérdezd meg rózsámat: mért csapodár?

Hej, mikor máskor huzatta, akkor így dalolták:

Kérdezd meg rózsámat: szeret-e már?

Most már nem kérdezi tőle; vége van annak, vége örökre!

Benn, a kis sarokszobában nagyon rosszat álmodik a szőke leány. Erősen szoritja arcát a kis kaprice vánkoshoz s apró kezeivel görcsösen markolja annak csücskét.

— Ne azt húzd Marcsi, szomorúbb búcsúztató kell nekem; tudod azt a másikat. Hej Marcsi, csak szépen húzd!

A vármegye első cigánya szót fogadott, tudja ő, mi a cigánybecsület. Ma este ugyancsak remekelt, úgy sírt a hegedű keze alatt, hogy köszívből is könnyet facsart volna. Így még akkor se muzsikált, mikor a radnótai uraság, az a hétországos hírű nagy duhaj százas bankót nyomott a homlokára. Tudta azt Marcsi, hogy ez az utolsó éjszakája a »nagyságos ifiur«-nak, azért húzta olyan kesergőn: »Sirassatok ha meghalok...«

Az ifjú összerzedült az utolsó soroknál:

Azt felelte a kis virág,
Nem boldogít a másvilág,
Kinek itten bánata van:
Itt is, ott is boldogtalan.

Majd meglássuk.

De hát érdemes volt ezért a leányért a sorsot, a véletlenséget kihívni? Érdemes volt érte a fekete golyót kihúzni? Nem volt biz érdemes, de most már nem lehet róla tenni. Egy Hatfaludy nem szökhetik meg gyáván soha. Ez az a leány, a kit ő mindennek felett szeretett, imádott, a kiért odadobta volna mennyei jussát is. A mint hogy oda is dobta, anélkül, hogy a leány az övé lett volna. S mi lesz a jutalom érte? Az, hogy elfelejtik; másé már a leány.

Ily gondolatok futották át agyát egy pillanatra. Csakhogy késő!

No Marcsi, még egyet! »Lehullott a rezgő nyárfa...«

A cigány soha sem játszotta még ily remekül e szomorú dalt.

Régi emlékeitől búcsúzott ő is talán fájó szívvel.

A kis szobában a szőke leány fuldokló zokogásban tör ki; sir keservesen, ki tudja miért.

Most ébredt fel. Kinn az ablak alatt a végső akkordoknál volt már a banda:

Isten hozzád édes,
Isten hozzád kedves
Együtt élnünk nem lehet!

Hirtelen, mint a kit üldöznek, ugrott ki az ágyból a szőke leány. Pongyolát kapott magára s gyufát keresgélt, de megbotlott egy székből. Meggyújtotta végre s oda igyekezett az ablakhoz. Ki akarta lökni a zsalukat, hogy legalább láthassa még egyszer azt az érdekes, barna ifjút, ki neki az éji zenét adta s akinek ez az utolsó éjszakája. Tudta, hogy ő is itt volt, hisz álmában meghallotta a hangját, azt a jól ismert hangot. De a zene elhangzott.

Tompa lépések jelzik már a túlsó utcásarkon több ember menését.

A szép, szelid arcú leány hiába bámul ki a harmatos éji légből, hiába keresi az eltűnt alakot. A rezeda és jázmin pedig azt suttozták neki: késő, minden késő!

Az én bűnöm.

— Olasz regény. —

Írta: Cordelia.

Olaszból fordította: Dr. Cs. Papp József.

— Folytatás. —

Akkor este én is meggyőződtem e szavak igazságáról és az a leány, a kit előbb alig vettem észre, a legkedvesebb barátnőm és egyedüli vigasztalásom lett. Mikor egyedül, elhagyatottnak, boldogtalannak éreztem magamat, elég volt reá néznom s mindig az ő rám függesztett, sötét szemeit láttam, azokat a szép szemeket, melyek a szívemben olvastak s a szerint borúltak el, vagy ragyogtak fel, hogy én szomorú voltam-e, vagy jókedvű.

Ezek a szemek voltak akkori életemben az egyedüli világító pontok és a mig vigaszt merithettem belőlük, addig nem éreztem magamat egyedül.

Társaim egymás után távoztak el az intézetből. Százszor is láttam őket sétálni elegáns öltözékeikben, de én nemi irigyeltem meg őket, mert azok a hű, ékesen beszélő szemek megmaradtak nekem.

Egyszer sírva jött hozzám Margherita.

— Ilda, el kell válnunk — mondá.

— Ugy éreztem, mintha tört szúrtak volna szívembe.

— Hogy-hogy? — kiáltottam fel — te is elmégy? Mi lesz akkor belőlem?

— Atyám akarja — felelé. Két puha karjával átölelte a nyakamat s édes hangján ennyit mondott:

— Bátorság! Te is sorra kerülsz.

Én is?! De hogyan? Ki nyitja fel valaha az én börtönöm ajtaját? Hogyan tudnék én élni addig is e nélkül az én vezérsillagom nélkül?

Ettől a naptól fogva miért foitogattatok még jobban, ti, magas falak? Miért látszott az a nyári szürke, meg az a téli kék egyenruhánk attól kezdve sokkal kiálthatatlanabbnak? Miért kívántam a halált, megmentő angyalomként? Néha elábrándoztam s olyankor a mesebeli hercegisasszonynak képzeltem magamat, a kit elzárva tartottak egy elátkozott várban s várta azt a királyfi, a ki onnan kiszabadítsa. De múlt az idő, egyik nap, egyik esztendő a másik után, a várt királyfi azonban nem jött. Kegyetlen lelkű ember lehetett, vagy egyéb fontosabb dolga akadt, ha egy tizenhét éves leány könyörgéseit nem hallgatta meg.

Néha az éj csöndjében más különös gondolatok fogamzottak meg a fejemben. Nem egyszer szerettem volna összecsavarni kötélnek az ágylepedőket, kiszökni az ablakon s találmra kifutni a mezőkre; máskor meg tűzvészre és földrengésre gondoltam, mely ledöntené azokat a gyűlöletes falakat, hogy a romjai alatt találhatnám fel halálotmat vagy szabadságomat. Ábrándok valának azok; eltűntek az első napsugárral és akkor én behúzódtam dolgozószobámba, hogy ott semmire ne gondoljak többé.

Minek irjam tovább, hogy mennyit szenvedtem én abban a korban, melyben mások csak mosolyogni szoktak. Annyi bizonyos, hogy ha tovább is ott kellett volna élnem

a közt a négy fal közt, megőrültem volna. Napról-napra mindinkább elvadultam, bosszúsabb és ingerlékenyebb lettem.

Csodálkozásomra azt hallottam egy reggelen, hogy beszélni akar velem valaki. Margherita nem lehetett, mert a nevelőnője ritkán engedte hozzám. Évek óta nem keresett föl ott engem senki, ezért oly erősen dobogott a szívem, mintha meg akart volna szakadni s mindjárt arra a királyflra gondoltam, a ki álmomban néhányszor megjelent.

Nagyot bámultam, mikor Paolina nagynénémet, atyám egyik nőtestvérét pillantottam meg, a ki ekkoráig soha sem törődött velem, annyira elmerült nagyvilági életmódjába.

— Nagynéni! — kiáltottam fel egészen megzavarodva.

— Hát te csodálkozol az én látogatásomon? — szolt hozzám — de mostanában mindig úton voltam, úgy el voltam foglalva, hogy nem jöhettem el hozzád. Különbentudtam, hogy jól megy a dolgod.

(Folytatása következik.)

Æ hét története.

A király Ischiben a hideg időjárás daczára teljesen jól érzi magát s Mária Valéria társaságában hosszabb sétákat tesz a villa parkjában. — A király Wiszniovsky Károly József lovag földbirtokosnak a kamarási méltóságot adományozta. — Pokorny Ármint altábornagynak, a hatodik hadtest parancsnokának és kassai parancsoló tábornoknak, továbbá Klobus Hugó altábornagynak, a kilenczedik hadtest parancsnokának és józsefstadti parancsoló tábornoknak a titkos tanácsosi méltóságot adományozta. — Höbert Ferencz volt állami számvevőszéki tanácsos fiainak, Höbert Arisztid és Arzénnek, valamint törvényes utódainak családi nevüknek Becksy-re való átváltoztatása mellett a magyar nemességet adományozta.

Seefried bárónéknak, Gizella főhercegnő legidősebb leányának leánya született Znaimban. Az ujszülött királyunk legfiatalabb dédunokája. A keresztelő mult hó 24-én ment végbe a báró lakásán. A kereszt anyát, Augusztia főhercegnőt, József Ágost főherceg nejét és Seefried báróné nővérét, Lützow grófné helyettesítette. Az ujszülött Augusztia nevet kapott.

Frigyes királyi herceg az V. hadtest parancsnoka Nagy-Kanizsán, az ott állomásozó 48-ik gyalogezred felett szemlét tartott. A város föl volt lobogózva.

Koburg Fülöp herceg a napokban Gömörbe érkezett s néhány főúri vendégével a Pusztamező körül levő óriási erdőségekben levő vadászatokon részt vesz.

A kisjenői főhercegi uradalomban Szkálla Antal kasznár ötvenéves jubileumát ünnepelték. Az ünnepség fényét József főherceg jelenléte emelte. Délelőtt mise volt a kegyúri templomban s azután kihajtottak a dohányosi pusztára, hol a főherceg elismeréssel nyilatkozott a jubiláns érdemeiről. Délben udvari ebéd volt Kisjenőn. Délután népnépzés a dohányosi pusztán. A kisjenői gyermek-zenekar a Rákóczi-indulót játszta, mikor a főherceg megérkezett kíséretével. Volt cigány lóverseny, melyben a községekben odaérkezett cigányok vettek részt. Az első díj: tizenkét tojás nagyságú és nyolcz kissebb ezüst gomb; a második: nyolcz nagy ezüstgomb. A tiz első futó József főhercegtől kapott ajándékot — vörös nadrágot. Azután volt cigánytáncz, versenyfutás, póznamászás s végül nemzetiségi táncz. Magyarok, oláhok, tótok és németek tánczoltak külön-külön csoportokban. Este ünnepélyes vacsora volt, melyen a jelen voltak a tóztokról sem feledkeztek meg, valamint a kisjenőiek sem fogják elfelejteni ezt a szép napot, melyet nekik az ő patrónusuk, József főherceg szerzett.

A főherceg Kisjenőről Bánkútra, onnan pedig az ágyai erdőbe ment, megtekinteni vadaskertjének szarvasait. Csütörtökön már Budapestre utazott s rövid tartózkodás után Bicske felé vette útját.

Császka György kaloccai érsek bérmautjáról székhelyére érkezett. — Schuster Konstantin váci püspök hosszas betegségéből már fölépült s június 25-én egész viszvonultságban ülte meg praekonizáltatásának huszonkettedik évfordulóját. — Zalka János győri püspök aggasztó betegsége után javulás állott be s nyaraló helyére, Rákosra utazott. — Desewffy Sándor csanádi püspök befejezte bérmautját s visszatért székhelyére, Temesvárra. A főpap a napokban Budapestre érkezett s innen több heti tartózkodásra Karlsbadba utazik. — Szmrecsányi Pál szepesi püspök július 4-én kezdte meg bérmautját. — Majláth Gusztáv erdélyi katolikus püspök befejezte bérmautját a Székelyföldön s a nagyszombati zászlószentelés után visszatér székhelyére, Gyulafehérvárra. — Samassa egri érsek Bécsbe utazott.

Goldis János az új aradi püspököt vasárnap szentelték fel Nagy-Szebenben. A püspököt e hó végén fogják Aradon — székhelyén — fényes ünnepséggel székébe beiktatni.

Erzsébet királyné emlékére Polták és Zelene nógrádmegyei községek szobrot emeltek és ligetet ültettek. A mozgalmat Baratta Alajos poltáki nagybirtokos indította meg. A leleplezési ünnepélyen, mely június 29-én ment végbe, jelen volt a földmivélsügyi miniszter és a környék előkelősége. A leleplezés után Baratta báró házában lakoma volt.

Az Erzsébet királyné emlékére gyümölcsfákat ültető bizottság fölhívást intézett felekezeti különbség nélkül az ország összes püspökeihez, szuperintendenseihez és főrabbiakhoz, hogy a bizottság kérelmét az istentiszteletek után hirdessék ki. A kérelem az, a hol csak lehet, ültessenek fákat a királyné emlékére s halála évfordulóján gyűljenek össze mindenkor s imádkozva ünnepeljék meg a jóságos királyné emlékét.

Frigyes hanau-schamburgi herceg a bécsi Schottenkirchenben oltárhoz vezette Almássy Hildegard grófnőt. Almássy Tasziló gróf főrendiházi tag leányát.

Zicsi és vásonykeői Zichy Miksa gróf július elején tartotta esküvőjét Győrött Holzhausen Helén bárónő majna-frankfurti alapítványi hölgygyel. Az esketést Mohl apátkanonok végezte a győri székesegyházban.

Bethleni gróf Bethlen Balázs cs. és kir. kamarás, országos képviselő, a vaskorona-rend lovagja, Bethlen Géza gróf Torda-Aranyos megye főispánjának és kaáli Nagy Bertának fia, július 15-én tartja egybekelését Szamosfalván, Jósika Beáta bárónővel Jósika Gábor báró cs. és kir. kamarás, országgyűlési képviselő leányával.

Ifjabb rádai Ráday Gedeon gróf cs. és kir. kamarás, hadnagy július 15-én tartja esküvőjét Udván, szirma-besnyői Szirmay Aliszszal, szirma-besnyői Szirmay Pál és neje, néhai aszódi és podmanini Podmaniczky Jerne bárónő leányával.

Báró Perényi Károly Péter és Pál napján tartotta esküvőjét a budavári Mátyás templomban Tabódy Margit kisasszonnyal, Tabódy József cs. és kir. kamarás leányával.

Dárday Dezső dr., Dárday Sándornak, az állami számvevőszék alelnökének fia június 26-án vezette oltárhoz a luccai székesegyházban Navarquez Sarolta grófnőnek, Proto Coraffa Károly herceggel való első házasságából származó leányát, Margitot.

Darnay Kálmán, lapunk munkatársa július 4-én örök hűséget esküdött Luiszer Linkának, Luiszer Pál sümegi földbirtokos leányának.

Horváth-Tholdy Lajos gróf, Dicső-Szent-Márton melletti birtokán 65 éves korában meghalt. A boldogult mint honvéd huszár százados a honvéd huszárok szervezésében vett részt, később a szászsebesi kerület képviselője lett.

Alberthy Tádé gróf alezredes Ischlben meghalt, özvegye, született Zichy grófnőt, valamint az Alberthy, Zichy és Bezerédy családokat a váratlan haláleset mély gyászba döntötte.

Radó Kálmán, valóságos belső titkos tanácsos, országgyűlési képviselőt, ki Karlsbadban szélhűdés következtében meghalt, csütörtökön temették el Répczelakon.

Türr tábornok neje, született Bonaparte-Wyse Adél 60 éves korában meghalt Berck-sur-Mer-ben, Franciaországban. Az elhunyt I. Napoleon császár testvérének, Luciennnek unokája volt.

Műnich János dr., nyugalmazott uradalmi főorvos, a Ferencz József-rend lovagja 85 éves korában meghalt Tatán.

Berzeviczei Berzeviczy Antal plébános június 28-án 69 éves korában Egerben meghalt. A boldogult 32 évig volt Kőtelek község plébánosa.

Kovács Ferencz pápai prelátus, címzetes bártfai apát július 2-án 62 éves korában Marosvásárhelyen elhunyt.

A borsodmegyei nőegylet elhunyt elnöknőjének, báró Vay Béláné, Teleky Zsófia grófnőnek emlékére Miskolczon szép ünnepélyt rendezett. A megnyitó beszédet Xivkovicsné Pilita Erzsébet tartotta. Emlékbeszédet tartottak: Blazsejovszky Ferencz apát és Nagy Ignác ref. lelkész. Az ünnepély után a nőegylet testületileg kivonult a felső-zsolczi sirbolthoz s koszorút helyezett az elhunyt elnöknő sírjára.

A budapesti egyetemi könyvtár igazgatói állásra az egyetemi tanács első helyre Dedek Crescens könyvtár tisztelet és dr. Ferenczi Zoltánt, második helyre Kudora Károlyt jelölte.

A középiskolai tanártestület által létesített Szarvas Gábor mellszobrát Budapesten, a Ferencz József-téren nagy ünnepséggel leplezték le. Jelen voltak: a Tudományos Akadémia részéről Gyulay Pál, a főváros részéről Halmos János polgármester, az iskola egylet részéről Gerlőczy Károly s azon kívül a Nemzeti Múzeum, Ferencz József nevelőintézet, a Történelmi Társulat képviselői és a művész világ számos tagja. Az ünnepi beszédet Beöthy Zsolt mondta. A szobrot Jankovich Gyula szobrász alkotta.

Erkel Ferencznek, a legnagyobb magyar zeneköltőnek az országos dalár-egylet, melynek a megboldogult alapítója volt, mozgalmat indított, hogy Budapesten méltó szobrot emeljen. Remélhető, hogy ez a szép terv mielőbb meg fog valósulni.

Revizsnyei Reviczky Pál Temesmegye főjegyzője, S.-A.-Ujhelyen 34 éves korában meghalt sógoránál, Ambrózy György kassai ügyvédi kamara elnökénél. Temetése nagy részvét mellett ment végbe.

Szerkesztői üzenetek.

Satanella. Az album dolga és egyéb elintézni valók úgy igénybe vesznek, hogy szeptember közepéig ily célra időt nem szakíthatunk. De minálunk kedves fogadtatásra talál Nagyságod, csak legyen szerencsénk az erre szánt időben. Szíves üdvözlét.

Lengyel Lajos főügyész úrnak. Levél ment. Hálás köszönet és üdvözlét.

Dr. Mantuanó R. úrnak. Azok a mézes hetek, azok a mézes hetek . . . teringgett! A szamarak erényéből nem kérünk!

Lantos deák. Van benne felhasználható is.